



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců: **a) S. K.**, bytem S. – S. 70, H. K., **b) Z. K.**, bytem Ch. 1241/4, H. K., zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem advokátní kanceláře KVB advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **1. A. H.**, bytem S. – S. 16, H. K., **2. M. H.**, bytem tamtéž, obou zast. Mgr. Gabrielou Hájkovou, advokátkou advokátní kanceláře PPS advokáti s. r. o., se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **3. IMMOTRANS, a.s.**, se sídlem Moskevská 534/47, Praha 10 – Vršovice a **4. Obec Skalice**, se sídlem Skalice 32, 503 03 Smiřice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. dubna 2015, č. j. 22492/UP/2014/Kd, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání shora citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl společné odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Smiřice (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4615/Výst/14/VA, kterým byla dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavebníkům A. a M. H. (osoby zúčastněné na řízení 1. a 2., dále také jen „stavebníci“), stavba „stavební úpravy stávajícího objektu stodoly na pozemku st. p. č. 116/1 v katastrálním území Skalička nad Labem“ (dále také jen „Stavba“).

II. Obsah žaloby

Žalobci uvedli, že jsou vlastníky rodinného domu v obci Skalička. Dotčená stodola se nachází v jeho sousedství, je součástí areálu bývalé zemědělské usedlosti nazývané Merklův statek. Stavebníci jsou místní podnikatelé, kteří tento statek zakoupili za účelem jeho přestavby na zábavní komplex s restaurací, pivnicí, ubytováním a sály pro pořádání společenských akcí. Ačkoliv územní plán podobný záměr neumožňuje, začali s postupnou přestavbou statku a již dnes se zde pořádají kulturní akce typu oslav, svateb atd. Tento provoz má značný vliv na místní poměry, neboť se jedná o klidnou venkovskou lokalitu obce s cca 140 obyvateli, a kulturní akce s hudbou, kterých se účastní i 100 hostů, působí tedy značně rušivě. Následně popsali žalobci průběh stavebního řízení.

Pokud jde o skutkový stav, již stavbu rodinného domu č. p. 24, který je součástí statku, stavebníci dle žalobců původně rekonstruovali se záměrem, že bude sloužit jako dům rodinný, poté však došlo ke změně v jejím užívání, přičemž v současné době slouží přízemní část této stavby jako pivnice.

Na pozemcích, které jsou ve vlastnictví stavebníků, se dále nachází:

- stavba prodejního stánku,
- přístřešek, jenž má sloužit k úschově zahradních strojů; ve skutečnosti však slouží jako přístřešek pro venkovní společenské akce,
- samostatný rodinný dům se dvěma bytovými jednotkami.

Již z uspořádání těchto staveb a jejich skutečného účelu užívání je dle mínění žalobců zřejmé, že záměrem stavebníků je vybudovat na shora uvedených pozemcích areál staveb, které všechny – jako funkční celek – budou sloužit k pořádání zábavních akcí.

Navíc lze skutečný záměr stavebníků vysledovat i v jejich snaze propojit přístřešek, jenž má sloužit k úschově zahradní techniky, se stodolou. Jak je uvedeno v projektové dokumentaci, stavebníci zamýšlejí vyměnit stávající okna stodoly, zřídit okna do podkrovního prostoru, zřídit nové patro, které bude přístupné ze sousedního rodinného domu, atd. Stavební úřad jednoznačně měl při hodnocení projektové dokumentace a při hodnocení skutečností, které vyplynuly nejen z ústního jednání (místního šetření), dospět k závěru, že takto detailní a náročné stavební úpravy nemohou sloužit k tomu, že účel užívání stodoly zůstane beze změn. Ba naopak, z charakteru těchto úprav vyplývá, že stavebníci, nežádají-li současně změnu v užívání stavby, jednoznačně obcházejí zákon.

Přestože je v projektové dokumentaci uvedeno, že vliv stavby na okolí z hlediska hluku nebude žádný, jsou projektována protihluková opatření, a to např. ve formě přízdívek stěn z cihlového systému Porotherm 11,5 AKU a 25 AKU. I tato „nesrovnalost“ ilustruje, že skutečný záměr stavebníků je jiný, než jimi deklarovaný.

Žalobci dále upozornili na rozpory, které v původní projektové dokumentaci objevil stavební úřad a pro které stavební řízení přerušil a vyzval stavebníky k jejich odstranění. Stavebníky následně provedenou opravu považují žalobci za ryze účelovou, kdy formálně vyhověli požadavkům výzvy stavebního úřadu, avšak v kontextu předchozího a současného znění projektové dokumentace je zcela evidentní, že skutečný záměr stavebníků je jiný než ten, který v upravené projektové dokumentaci uvádějí. Ostatně, skutečný záměr stavebníků byl již uveden v původní projektové dokumentaci slovy: „vybudovat v areálu komplex staveb s doprovodným účelovým využitím k hlavnímu objektu čp. 24 (pivnice).“ Námitky žalobců ohledně skutečného účelu užívání stavby tedy rozhodně nejsou pouhou spekulací.

Stavební úřad dospěl k závěru, že vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 268/2009“), nestanoví pro stavbu stodoly žádné parametry, tj. neurčuje dispoziční řešení, počet pater, použité materiály, počet ani velikost oken, dveří, vrat apod. Neexistence definice však dle žalobců jistě neznamená, že by pojem „stodola“ mohl skýtat neomezený „tvůrčí“ potenciál pro stavebníky a sloužit k tomu, aby byly pod tímto pojmem realizovány i takové stavební záměry, jež nemají se „stodolou“ pranic společného. Vyjádřili názor, že pokud právo neobsahuje definici nějakého pojmu, pak je třeba mu přikládat takový význam, jaký má v běžném jazyce. Navíc nepokládají pro posouzení funkce stavby za důležité, jak ji žadatel nazval a jak byla označena ve správním řízení. Klíčové jsou tedy dopady skutečného užívání, nikoliv název či formální kategorizace stavby.

Žalobci dále zdůraznili preventivní povahu stavebního řízení, kterou správní orgány pominuly, když opakovaně uváděly, že otázku, zda stavba skutečně bude užívána k jinému účelu, lze řešit až následně v přestupkovém řízení. Takové pojetí je však v rozporu nejen s ustálenou praxí, ale ve svém důsledku popírá samotný smysl stavebního řízení. Stavební právo je postaveno na předběžném, prevenčním principu. Stavební úřad povoluje stavby a jejich změny právě proto, aby k negativním důsledkům nedocházelo, uložení pokuty či jiný postih má být tedy až „poslední“ možností. Stavební úřad tedy musí dle názoru žalobců – a to již v rámci stavebního řízení – posoudit i otázku možného budoucího užívání stavby, zvláště v situaci, kdy související okolnosti důvodně nasvědčují odlišnému záměru stavebníka, než který je jím deklarován v žádosti. Tuto argumentaci podpořili žalobci odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Dalším pochybení správních orgánů obou stupňů spatřovali žalobci v poměrně nekritickém přijímání tvrzení stavebníků, aniž by je jakkoliv zkoumaly, ačkoliv zde existují objektivní pochybnosti o jejich pravdivosti. Správní orgány se prakticky ztotožnily s jejich tvrzením, že (zjednodušeně řečeno) stodola zůstane stodolou. Celou záležitost tak posoudily podle toho, jak ji stavebníci nadepsali, nikoliv podle toho, co je jejím skutečným obsahem. Pokud důkazní břemeno nese žadatel, nemůže se správní orgán spokojit pouze s jeho tvrzením, protože tvrzení není důkaz. Tento závěr je podporován i výkladem § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona.

Pokud stavebník předloží dokumentaci, která je ve zjevném rozporu s realitou, stavební úřad má vyzvat k upřesnění a vyjasnění rozhodných skutečností, a nestane-li se tak, pak žádosti nemůže vyhovět.

Odvolací správní orgán se tak vůbec materiálně nezabýval otázkou dotčení vlastnického práva žalobců, resp. tuto námitku „vypořádal“ poměrně originálním způsobem (na str. 7 napadeného rozhodnutí): *„V případě, že by stavební úřad dotčení vlastnického práva Z. K. a S. K. popřel, jak jmenovaní uvádějí v odvolání, vůbec by s nimi nejednal jako s účastníky řízení.“*

Z § 109 stavebního zákona ale plyne, že účastníkem stavebního je ten, kdo vlastní sousední nemovitost, a jeho vlastnické právo tedy může být dotčeno. Z pouhé skutečnosti, že stavební úřad „přiznal“ žalobcům postavení účastníků řízení, tedy nelze v žádném případě dovodit, že se s možným dotčením vlastnického práva i věcně vypořádal. Tím, že se správní orgán s touto otázkou nevypořádal, současně zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a již z tohoto důvodu je na místě jeho rozhodnutí dle žalobců zrušit.

Dle jejich názoru se stavební úřad také dopustil libovůle, když v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení neuvedl (vynechal) závěr, ke kterému dospěl již v kontrolním protokolu, a to, že shora uvedené společenské akce byly (a jsou) pořádány nejen v pivnici a přístřešku, ale také v předmětné stodole. Stavební úřad tento závěr neuvedl nepochybně zcela záměrně, neboť je z něj zřejmé, že účel užívání předmětné stavby je jiný než ten, který uvádí stavebníci (a stavební úřad si je toho plně vědom). Právě uvedenou skutečnost odvolací orgán nereflektoval, resp. nijak se s ní nevypořádal, a tím tedy rovněž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalobci dále vyjádřili přesvědčení, že stavebníci svým postupem zjevně nechtějí docílit pouze změny stavby, při kteréžto bude zachován její účel, nýbrž chtějí dosáhnout změny stodoly tak, aby následně mohla sloužit k jinému účelu, než který uvádějí v žádosti o dodatečné povolení (projektové dokumentaci) stavby. Toho však nechtějí stavebníci dosáhnout zákonem předvídaným způsobem (tedy v řádném stavebním řízení), ale pomocí většího množství drobných změn a úprav, které budou stavebním úřadem řešeny postupně. Pro tento postup se vžil pojem „salámová metoda“ a je, i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nepřipustný.

Žalobci jsou si vědomi skutečnosti, že vlastnické právo stavebníka musí být chráněno, a v zásadě by vlastník neměl být omezován v tom, co dělá na svém pozemku, pokud tím výrazně nepřekračuje míru přiměřenou poměrům. Při posuzování místních poměrů je však třeba vycházet z charakteru příslušné zástavby. Je třeba vzít v potaz i atmosféru místa a míru soukromí, která zjevně dlouhodobě dosahuje určité úrovně. V tomto případě se jedná o zástavbu venkovského typu v klidné lokalitě obce s cca 140 obyvateli. Sporná změna stavby je tak způsobila zasáhnout do místních poměrů a výrazně omezit jejich vlastnická práva.

Závěrem žalobci uvedli, že vydání stavebního povolení, které je sice zdánlivě formálně „v pořádku“, ale ve skutečnosti zcela v rozporu se skutečným stavem věcí, požadavky zákonnosti jistě nenaplnuje. Jsou přesvědčeni, že v přezkoumávané věci stavebníci požadavky stavebního zákona nedodrželi, přesněji že jejich dodržení pouze předstírají.

Proto navrhli, aby krajský soud pro nepřezkoumatelnost, případně nezákonnost a nesprávnost, zrušil žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného, a zároveň zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě považuje krajský soud za vhodné nejprve konstatovat popis Stavby. Ta spočívá v zateplení střešního pláště a v instalaci nových podhledů zavěšených na stávající a zesílené konstrukci krovu. Dále v provedení vnitřních přízdívek obvodového zdiva tak, že byly tloušťky stěn sjednoceny. Zdivo bylo v úrovni pozednic ztuženo železobetonovými věnci. Vyzděním nové dělicí vnitřní stěny z pórobetonových tvárnic byla oddělena zvýšená část úrovně podlahy tak, že takto vzniklé nové prostory jsou přístupné novými dveřmi z úrovně podesty (galerie) ve 2. nadzemním podlaží stávajícího rodinného domku – v novém prostoru je situována chodba a tři komory pro rodinný domek. V těchto komorách byla nově zřízena čtyři okna, dvě na severozápadní straně a dvě na jihovýchodní straně. Dále byla vyměněna tři stávající okna v jihozápadním štítu stodoly a v severozápadní stěně byla provedena dvě okna. V jihozápadní části prostoru stodoly bude zřízeno patro stodoly přístupné po novém dvouramenném ocelovém schodišti při jihozápadní štítové stěně. Z podesty schodiště bude zpřístupněn podkrovní prostor nad sousední stavbou přístřešku pro zahradní stroje. Vstup do stodoly je stávajícími vraty s nově zřízeným závětrím. Nově bude probourán dveřní otvor spojující prostor stodoly s přístřeškem pro zahradní stroje.

Dále žalovaný uvedl, že žalobci jsou vlastníky nemovitostí nacházejících se jihozápadním směrem od Merklova statku. Předmětná stodola je k jejich nemovitostem situována svou kratší obvodovou stěnou. Z dokumentace plyne, že stavební úpravy, které jsou předmětem řízení, nejsou z pohledu severozápadního, tedy od nemovitostí odvolatelů seznatelné, respektive odvolatelé vizuálně stavební změny na statku nezaznamenají. V jihozápadním štítu stodoly sice v rámci stavebních úprav došlo k výměně tří oken, nicméně byl zachován jejich rozměr. Tato výměna tedy z pohledu od nemovitostí odvolatelů nezpůsobila odlišný stav či vzhled stodoly.

Vlastní vyjádření k žalobě pak v podstatě kopírovalo obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že stavební úřad je v řízení o žádosti povinen respektovat podanou žádost, tzn. projednat ji v rozsahu uvedeném v žádosti, a to co do umístění, výšky, konstrukce, dispozičního řešení, způsobu užívání apod. Stavební úřad není oprávněn vést žadatele k tomu, aby svůj záměr změnil k jeho představám či představám účastníků řízení. Vlastník pozemku má právo užívat svůj majetek podle své libosti a je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou stavbu na něm postaví, či jaké stavební úpravy na ní provede, za předpokladu, že budou naplněna ustanovení § 90 a § 111 stavebního zákona. V případě, že je těmto ustanovením vyhověno, stavebnímu úřadu nezbude, než podané žádosti vyhovět. V případě, že nikoli, žádost zamítne.

V daném případě stavebníci podali žádost o stavební úpravy stodoly, nikoli o stavební úpravy spojené se změnou v užívání stodoly. Stavební úřad tak byl povinen projednat žádost o povolení stavebních úprav, což učinil. Vzhledem k tomu, že

stavební úřad shledal, že žádost vyhovuje požadavkům § 111 stavebního zákona, stavbu dodatečně povolil.

Stavebníci tak vydaným rozhodnutím nabyli oprávnění k realizaci stavby, respektive byly tím legalizovány bez povolení provedené stavební úpravy. Po úplném dokončení stavby dle dokumentace budou stavebníci povinni v souladu s § 120 odst. 1 stavebního zákona stavebnímu úřadu oznámit záměr započít s užíváním stavby, jak byli upozorněni v podmínce č. 14 prvoinstančního rozhodnutí. Následně stavební úřad vykoná kontrolní prohlídku, při které ověří, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím, dokumentací, požadavky dotčených orgánů a obecnými požadavky na výstavbu. V případě, že tomu tak bude, s užíváním stavby může být započato, ovšem pouze k účelům, ke kterým byla povolena užívat. V opačném případě by se stavebníci vystavili postihu v podobě uložené pokuty podle stavebního zákona.

Pokud se týká dispozičního řešení stodoly, uvedl, že vyhláška č. 268/2009 Sb. nestanoví pro stavbu stodoly žádné parametry, tj. neurčuje dispoziční řešení, počet pater, použité materiály, počet ani velikost oken, dveří, vrat apod. Je tak tedy bezpředmětné v daném případě hodnotit vnitřní dispozice stodoly. Takové hodnocení by bylo pouhou spekulací stavebního úřadu, respektive žalovaného.

Věc shrnul tak, že v daném případě bylo v řízení o dodatečném povolení stavby a následně i v odvolacím řízení ověřeno, že stavba neodporuje právním předpisům. Ostatně, žalobci rozpor s žádným konkrétním právním předpisem, či jeho ustanovením, dle žalovaného ani nenamítali.

Sama pouhá možnost, že by stavebníci v budoucnosti užívali stavbu k jiným účelům, než ke kterým byla rozhodnutím povolena, nemůže být dle žalovaného bez dalšího tím důvodem, který by v řízení vedeném podle § 129 odst. 3 stavebního zákona neumožňoval její dodatečné povolení. V případě, že by stavebníci v budoucnu užívali stavbu k jinému účelu, než je uvedeno v projektové dokumentaci, dopustili by se tím přestupku a postihu podle stavebního zákona.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

K žalobě podaly vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 1. a 2. (dále také jen „stavebníci“).

Uvedly, že námitky žalobců uplatněné v rámci žalobního návrhu se neliší od námitek uplatněných v průběhu stavebního řízení před stavebním úřadem, ani od námitek uplatněných v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobci své námitky opakují přesto, že byly oběma správními orgány řádně vysvětleny a shledány nedůvodnými.

Z obsahu námitek nelze než dovodit, že žalobci brojí proti neexistujícím skutečnostem, presumují porušení povinností osob zúčastněných na řízení, předpokládají, že tyto budou užívat (ne, že užívají) předmětnou stavbu k jiným účelům, než ke kterým je určena.

Osoby zúčastněné na řízení však postrádaly v žalobě tvrzení o zkrácení subjektivního oprávnění žalobců. K podání žaloby jsou přitom aktivně legitimováni ti, kteří tvrdí, že byli na svých právech zkráceni přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.

Zdůraznily, že soudní řád správní je svou povahou normou “obrannou”, nikoli normou “kontrolní”, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv.

S ohledem na shora uvedené tedy osoby zúčastněné dospěly k závěru, že žaloba postrádá tvrzení o zásahu do právní sféry žalobců, tedy základní podmínku žalobní legitimace, a již z toho důvodu by měla být žaloba zamítnuta.

Za zcela nepřesné pak označily tvrzení žalobců o četnosti pořádání zábavních akcí. Provoz ve stavbách bývalého statku, které jsou řádně zkolaudovány a tedy jejich užívání k těmto účelům je řádně přiznáno, probíhá pouze 4 dny v týdnu od 18 hod., v letních měsících pak rovněž 4 dny v týdnu od 17 hodin a to přesto, že provoz není čímkoli či kýmoli omezen a mohl by tedy být celotýdenní a četnější. Jde tak o omezený provoz, který je navíc umístěn do prostor pivnice. V letních měsících je poskytováno občerstvení i mimo prostory domu čp. 24, nicméně to opět dle zveřejněné provozní doby a zcela v souladu se všemi rozhodnutími příslušných orgánů. Poznamenaly, že na místě stávajících staveb i historicky vždy hospoda byla, šlo o zájezdní hostinec.

Pokud žalobci namítají, že společenské akce probíhaly i v objektu stodoly, vysvětlily toto osoby zúčastněné v rámci místního šetření tak, že šlo za celou dobu fungování pivnice o zcela výjimečné situace. V roce 2015 se tak navíc stalo pouze jednou, kdy se část svatebních hostů ve večerních hodinách z důvodu náhlé změny počasí přesunula do stodoly. Tímto excesem ovšem jakkoli nemohlo dojít a nedošlo (žalobci to ostatně ani netvrdí) k žádnému porušení práv žalobců.

Následně dodaly, že i v minulosti sloužily stodoly k tančení či hodování, pochopitelně ovšem jen zcela výjimečně, v rámci dožíněk, posvícení apod. To, že stodola sloužila i k takovému účelu jistě neznamená, že vlastník stodoly by měl být nucen k podání návrhu na změnu v užívání stodoly, neboť hlavním účelem stodoly historické i současné je ukládání obilí, produktů, skladování materiálu, hospodářského nářadí a zemědělských strojů a to stále přetrvává.

V žalobě se žalobci věnují zejména předvídání nového účelu užívání dotčené stavby, tedy odhadují její budoucí účel a záměr stavebníků, který však není dle názoru osob zúčastněných na řízení ničím podložen. Osoby zúčastněné na řízení jsou si pochopitelně vědomy svých povinností a tedy i povinnosti užívat stavbu k účelu, ke kterému byla určena. Je-li namítána výstavba „balkónu a pódia“, je na místě připomenout, že historicky původní stavba stodoly oba tyto prvky obsahovala, tedy ve stodole bylo jak vybudované patro, tak i zvýšená podlaha, a to jako součást historické stodoly, která takto byla zbudována za účelem využívání horního patra k ukládání sena a zvýšené podlahy k získání prostoru pod tímto zvýšením za účelem

ukládání zásob a drobných hospodářských pomůcek. Pod „pódiem“ je historicky zbudovaný sklep pro ukládání brambor přístupný zvenku. Nejde tedy v žádném případě o úpravy realizované osobami zúčastněnými na řízení, když ty stavbu rekonstruují nanejvýš šetrně s důrazem na zachování jejího původního charakteru.

Obsáhlé námitky žalobců tak v zásadě pouze naléhají na správní orgány, aby stavebníky přesvědčily o změně v užívání stavby, resp. aby působily na stavebníky v tom směru, že by měli změnit účel užívání stodoly, protože svůj názor o skutečném účelu užívání objektu stodoly považují za jediný správný. Takový postup je však pochopitelně zcela absurdní, stavebníci jednoznačně v podkladech přiložených k žádosti vyjádřili, o jakou změnu žádají a nehodlají na svém záměru cokoli měnit. Není pak v kompetenci správních ani soudních orgánů nutit stavebníky k podání návrhu na změnu užívání stavby.

Ani námitka žalobců, že stavebníci aplikují tzv. salámovou metodu, není na místě, neboť stavebníci nesledují žádné obtížné či kontroverzní cíle, pro jejichž dosažení by bylo třeba jednotlivé kroky jakkoli dělit a prosazovat takové cíle postupně. Stavebníci podali samostatnou žádost o vydání dodatečného povolení stavby, tj. úpravy stávajícího objektu stodoly na pozemku st. č. 116/1 v kat. území Skalička nad Labem, nic víc a nic méně. Předmětem řízení tak jsou stavební úpravy budovy stodoly, nikoli změna užívání této stavby. Cíle, které sledují, jsou tak zcela transparentně vyjádřeny v žádosti a přiložené dokumentaci. Důrazně proto odmítli spekulace žalobců o zamýšlené změně užívání stavby.

Osoby zúčastněné na řízení 1. a 2. tedy navrhly zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení 3. a 4. vyjádření k žalobě nepodaly.

V. Replika žalobců k vyjádření stavebníků

V jejím úvodu se žalobci ohradili proti tvrzení stavebníků, že žaloba neobsahuje tvrzení o zkrácení subjektivního práva žalobců. Žalobci dle svého mínění v žalobě poukázali na zcela konkrétní hrozící zásah do práv, který může nastat vlivem užívání stavby. V souladu s ustanovením § 114 stavebního zákona tak namítají zásah do vlastnického práva k sousední nemovitosti, který může vzniknout užíváním stavby. Zastřeným záměrem stavebníků je změna účelu stavby z hospodářského stavení na stavbu k pořádání kulturních akcí. Při pořádání těchto kulturních akcí by nepochybně vznikaly imise, tedy hluk a ruch zcela nepřiměřený místním poměrům. Jedná se tedy o citelný zásah do pohody bydlení a do vlastnických práv, zásah zcela typicky uplatňovaný a řešený právě ve stavebních řízeních.

Stavební úřad realizaci záměru nepovolí, pokud je s přihlédnutím ke všem okolnostem pravděpodobné, že zásah hrozí. Hrozbu zásahu žalobci specifikovali a dokázali dostatečně, stavební úřad přesto stavbu povolil. Tím bylo zasaženo do vlastnických práv žalobců k sousední nemovitosti. Námitka, že žalobci nechrání žádná subjektivní práva, tedy neodpovídá realitě.

K námitce, že v současnosti zde kulturní a zábavní akce neprobíhají, respektive probíhají v omezeném rozsahu, žalobci namítli, že podle místní kroniky byla stavba č. p. 24 vždy hospodářskou usedlostí, hostinec se nacházel v č. p. 31. V dotčené stodole jsou v současnosti stavebníky (v rozporu s účelem stavby i jejich tvrzeními) pořádány společenské akce. Žalobci přiložili k této replice podnět k provedení kontroly stavebním úřadem ze dne 26. 7. 2015, jakož i vyřízení tohoto podnětu přípisu stavebního úřadu.

Následně žalobci v podstatě zopakovali svá žalobní tvrzení, že stodola má být propojena s přístřeškem pro zemědělskou techniku, který už dnes prokazatelně slouží k pořádání venkovních kulturních akcí, tedy logicky s ním funkčně souvisí, a že z projektové dokumentace i z dalších předložených důkazů plyne závěr o změně primárního účelu stavby.

Podstatou sporu není podle nich formální vymezení typu stavby, ale zásah do poměrů v území. To, že stávající účel využití stavby zůstane i po provedené změně zachován, neznamena samo o sobě, že by záměr nemohl změnit poměry v území. Dojde-li např. v rámci stávajícího způsobu využití k podstatnému rozšíření výroby, pak obvykle i negativní vlivy stavby na okolí podstatně vzrostou.

Žalobci dle svého přesvědčení nepředjímají budoucí protizákonné chování stavebníků, pouze tvrdí, že stavba svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušuje zavedený a žalobci legitimně očekávaný klid a pohodu bydlení.

Pokud jde o tzv. salámovou metodu, uvedli, že tato výtká směřovala jak k činnosti stavebníků, tak k činnosti stavebního úřadu, který odmítl posoudit jisté dílčí změny (např. zřízení venkovního posezení), jelikož k jejich realizaci není třeba povolení. Stavební projekt je třeba posuzovat komplexně a ve všech souvislostech, účelové dělení na menší celky je nepřípustné.

Žalobci proto setrvali na žalobním návrhu.

VI. Duplika stavebníků

Na repliku žalobců reagovali stavebníci vyjádřením, v jehož úvodu zopakovali, že účelem zakoupení předmětné nemovitosti nebylo její přestavění pro účely pořádání společenských akcí, jak tvrdí žalobci.

Prokazují-li pak žalobci zastřený záměr stavebníků mj. propojením s rodinným domem a s přístřeškem pro zahradní stroje, namítli stavebníci, že i v tomto bodě se mýlí, neboť propojení stodoly existovalo i v minulosti, jak vyplývá z fotografií pořízených jedním z vlastníků nemovitosti v roce 2008. Z fotografií je patrné, že i průchodnost jednotlivých objektů uvnitř statku zde byla historicky dána a nejde tedy o žádnou novinku prosazovanou vlastníky nemovitosti za účelem vytvoření „zábavního komplexu“.

V daném případě se jedná o dodatečné povolení stavby stávajícího objektu stodoly, nikoli stavby restaurace či jiného zábavního objektu, jehož výstavba by pak –

na rozdíl od stavebních úprav stodoly - mohla mít potenciál způsobovat zásahy do práv žalobců.

Dále se stavebníci věnovali dokladování skutečnosti, že jako hostinec v minulosti sloužil i dům čp. 24. Ohradili se rovněž proti tvrzení žalobců, že stodola má sloužit jako taneční sál – i v tomto případě jde podle nich o zcela nepodložené tvrzení.

Závěrem shrnuli, že dodatečným povolením stavebních úprav se jakkoli nemění účel užívání. Stávající účel využití stavby, tj. užívání stodoly jako hospodářské části domu, zůstává nezměněn a dle názoru stavebníků nemá takové, byť sebeintenzivnější, užívání stodoly potenciál změnit poměry v území.

VII. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k tomu udělili žalobci i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Předně připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74).

Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumal-li by soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročil by rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. V tomto ohledu krajský soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen*

zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat...míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

S ohledem na shora uvedené je to tedy strana žalující, která nese břemeno tvrzení v tom směru, že musí konkretizovat a individualizovat, která její práva byla žalobou napadeným rozhodnutím zkrácena přímo nebo v důsledku porušení jejich práv v předcházejícím řízení.

V přezkoumávané věci věnovali žalobci převážnou část žaloby zpochybnění záměru stavebníků. Dle jejich přesvědčení není konečným cílem stavebníků dodatečné povolení stavebních úprav stávajícího objektu předmětné stodoly, tuto skutečnost mají pouze předstírat. Ve skutečnosti jim jde o změnu v užívání této stavby za účelem pořádání zábavních akcí. Žalobci za tím účelem poukázali na řadu indicií, z nichž lze dle jejich názoru tento zastřený cíl počínání stavebníků jednoznačně a spolehlivě dovodit (viz body I., II., IV. či VI. žaloby).

Tvrzení, jaká konkrétní subjektivní práva žalobců budou v důsledku vydání dodatečného stavebního povolení ke Stavbě vlastně dotčena, je však v žalobě poskrovnu. V bodě V. žaloby žalobci nejprve vytýkají správním orgánům obou stupňů s odkazem na § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona nekritické přijímání tvrzení stavebníka. V návaznosti na to teprve ve třetím odstavci na str. 11 žaloby uvedli, že se žalovaný „*vůbec materiálně nezabýval otázkou dotčení vlastnického práva žalobců*“, z čehož dovodili nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. A dále se již zaměřili na tvrzení, že správní orgány obou stupňů svévolně přehlížely údaje obsažené v protokolu z ústního jednání konaného dne 15. 5. 2014, vynechaly závěr obsažený v tomto protokolu a protiargumenty žalobců bez dalšího pominuly. V čem konkrétně ovšem mělo být jejich vlastnické právo dotčeno, žalobci neuvedli. Až v bodě VII. na str. 14 žaloby se k této problematice (byť ne výslovně) vrátili, když uvedli, že si lze pouze obtížně představit odstranění hlukových imisí ze zábavního komplexu. V návaznosti na to konstatovali, že je třeba vzít v potaz také atmosféru místa a míru soukromí, která zjevně dlouhodobě dosahuje určité úrovně. Jedná se dle nich o zástavbu venkovského typu v klidné lokalitě obce s cca 140 obyvateli (zmíněno také na str. 2 žaloby). Uzavřeli, že sporná stavba „*je tak způsobila zasáhnout do místních poměrů a výrazně omezit vlastnická práva žalobců.*“

Teprve k výtce stavebníků coby osob zúčastněných na řízení, že žalobci v žalobě nepřicházejí s žádným tvrzením o porušení svých subjektivních práv,

žalobci upřesnili, že v souladu s § 114 stavebního zákona namítají zásah do vlastnického práva k sousední nemovitosti, který může vzniknout užíváním stavby. Zopakovali, že zastřeným záměrem stavebníků je změna účelu stavby z hospodářského stavení na stavbu k pořádání kulturních akcí. Při nich by nepochybně vznikaly imise, tedy ruch a hluk, zcela nepřiměřené místním poměrům. Jedná se tedy dle nich „o *citelný zásah do pohody bydlení a do vlastnických práv*“.

Ze shora uvedeného plyne, že žalobní námitky ohledně dotčenosti konkrétních subjektivních práv žalobců napadeným rozhodnutím zůstaly skutečně ve velmi obecné rovině.

Žalobcům lze jistě přesvědčit v tom, že stavební řízení v sobě obsahuje určitý preventivní prvek, jak plyne kupříkladu s žalobci přílehlavě citovaného ustanovení § 111 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

V souvislosti s tím žalobci odkazovali na konkrétní případy řešené judikaturou Nejvyššího správního soudu. V prvním z uvedených případů (viz rozsudek ze dne 30. 7. 2013, č.j. 4 As 97/2013-40) Nejvyšší správní soud shledal evidentním vysoký potenciál stavby způsobovat ve vztahu k sousedním nemovitostem zásah nad míru přiměřenou poměrům, čímž stavba narušila zavedený a vlastníkem sousední nemovitosti legitimně očekávaný rozsah soukromí (jednalo o problematiku oprávněnosti odstranění stavební úpravy – terasy dle § 129 odst. 3 stavebního zákona).

Druhý případ (viz rozsudek ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36) se týkal dodatečného povolení stavby infocentra. Zde vytkl Nejvyšší správní soud správním orgánů, že nezjistily dostatečně skutkový stav věci ohledně dodatečně povolované stavby infocentra a to právě s důrazem na to, že musí být prokázáno, že se skutečně o takovou stavbu jedná, tedy zda je předkládán reálný projekt stavby. Nutno ovšem hned dodat a zdůraznit, že Nejvyšší správní soud odůvodnil tento svůj požadavek zejména daným skutkovým stavem věci, neboť stavba se nacházela v nezastavěném území a muselo tak být postaveno najisto, že veřejný zájem na jejím provozování převažuje nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území.

Uvedené případy se tedy týkaly situací, kdy potenciál dotčené stavby ohrožit vlastníka sousední nemovitosti byl naprosto evidentní, nebo kdy požadavek detailního prověření povahy dodatečně povolované stavby vyplýval z potřeby porovnat míru významu konkrétních veřejných zájmů. O takový případ se však v projednávané věci nejedná, a proto shora uvedené závěry nelze dle názoru krajského soudu v posuzované věci mechanicky aplikovat.

Krajský soud totiž nemůže dát žalobcům za pravdu v tom, že by na základě indicií, které v žalobě uvedli, bylo možno dospět k závěru, že stavebníci svoji žádost o dodatečné povolení stavebních úprav stodoly jenom předstírají, resp. že jim jde o změnu v užívání stavby stodoly tak, aby mohla sloužit zábavním akcím typu oslav narozenin, svateb apod. Není pochyb o tom, že objekt stodoly je součástí komplexu tzv. Merklova statku a že v některých budovách tvořících areál statku stavebníci provozují pivnici, stejně jako že je v areálu umístěna stavba prodejního stánku s venkovním posezením. Této problematice se žalovaný věnoval v prvním odstavci

na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl také, na základě jakých správních rozhodnutí mohou uvedené stavby sloužit k daným účelům. Z pouhé existence komplexu daných staveb a z faktu užívání některých z nich k uvedeným účelům však není dle krajského soudu možné zpochybnit rozhodnutí o dodatečném povolení stavebních úprav stodoly.

Jasnost a zřetelnost budoucího účelu užívání stavby dovozovali žalobci dále z charakteru stavebních úprav. Poukazovali zejména na skutečnost, že dojde k propojení stodoly s rodinným domem na st. p. č. 116/4 v k. ú. Skalička nad Labem a se stavbou přístřešku na stroje, že bude ve stodole zřízeno nové patro, budou vyměněna okna či realizována protihluková opatření. Dle přesvědčení krajského soudu nelze ani na základě rozsahu a charakteru provedených stavebních úprav uzavřít, že by stodola měla v budoucnu sloužit jako místo různých oslav. Nevyvrácena zůstala v souvislosti s tím tvrzení stavebníků, že většina těchto stavebních úprav má opodstatnění s ohledem na původní podobu stodoly.

Totéž se týká tvrzení žalobců, že skutečný úmysl žalobců je zřejmý také z původního znění stavebníky předložené projektové dokumentace. Dle krajského soudu ovšem skutečnost, že na základě výhrad stavebního úřadu upravili stavebníci projektovou dokumentaci tak, že zcela jasně vymezili předmět správního řízení, tedy dodatečné povolení stavebních úprav objektu stodoly, není natolik silnou indicií, na základě které by stavební úřad měl důvod zpochybňovat údaje uvedené v žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. údaje obsažené v připojené projektové dokumentaci, a z toho důvodu žádost zamítnout.

Obavu, že se ve stodole budou konat oslavy či jiné zábavní akce, tak žalobci fakticky opřeli o jediný konkrétní důkaz, a to o závěry obsažené v protokolu z ústního jednání konaného dne 15. 5. 2014, dle nichž: *„Stavebním úřadem byla předložena fotodokumentace vytištěná z webových stránek Merklova statku z jeho fotogalerie. Ze tří fotografií je zřejmé, že prostor zahradního přístřešku a prostor předmětné stávající stodoly byl v minulosti využíván ke společenským akcím – svatbám.“* Stavebníci v reakci na to uvedli, že se tak v roce 2015 stalo pouze jednou, kdy se část svatebčanů ve večerních hodinách z důvodu náhlé změny počasí přesunula do stodoly. Jinak veškeré akce probíhají v pivnici, v letních měsících i mimo prostory domu čp. 24, tedy na dvoře statku. Zdůraznili, že se tak děje dle zveřejněné provozní doby a v souladu se všemi rozhodnutími příslušných orgánů.

Toto tvrzení ohledně roku 2015 žalobci nezpochybnili. V souvislosti s tím pouze předali krajskému soudu svůj podnět k provedení kontroly užívání staveniště a stavby ze dne 26. 7. 2015 a sdělení Městského úřadu Smiřice ze dne 24. 8. 2015 o provedení kontrolní prohlídky stavby na základě tohoto podnětu. Při ní nebylo stavebním úřadem zjištěno užívání stavby (objektu stodoly) před jejím dokončením, ani k jiným účelům, než je určena. Stavebníci kontrolnímu orgánu sdělili, že dne 18. 7. 2015 byla v areálu Merklova statku svatba, která využívala venkovní prostory a hospodu. S ohledem na nepřízeň počasí se v době od 18. 00 hod. do 22.30 hod. část svatebčanů přesunula do prostor stodoly. Ve 23 hod. byla svatba ukončena. Na základě tohoto zjištění stavební úřad vyzval stavebníky k zabezpečení staveniště proti vstupu nepovolaných fyzických osob.

Zjištění kontrolního orgánu tedy koresponduje s vyjádřením stavebníků v soudním řízení. Jak už krajský soud konstatoval, žalobci tyto závěry nikterak

nezpochybnili. Uvedený jediný prokázaný exces, kdy došlo k využití prostor stodoly k oslavám ze strany návštěvníků Merklova statku, dle krajského soudu důvodnost obav žalobců z užívání stodoly k těmto účelům skutečně neprokazuje. Výjimečnost této situace svědčí spíše o opaku.

Žádná z žalobci namítaných indicií proto není dle krajského soudu způsobila zpochybnit, že by dodatečným povolením Stavby byl zakrýván jiný stav. Tedy že by stavba stodoly měla sloužit pořádání zábavních akcí. Nebyla tak prokázána existence důvodné obavy, že by stavba stodoly v rozsahu dodatečného stavebního povolení představovala žalobci tvrzený potenciál pro vznik imisí hluku, v důsledku kterých by bylo vlastnické právo žalobců dotčeno. Nenastala tedy situace, kdy by správní orgány v tomto směru nezjistily dostatečně skutkový stav věci a krajský soud jim tuto vadu řízení musel vytknout. Ze stejného důvodu nelze ani souhlasit s tvrzením žalobců, že bez dalšího nekriticky přijímaly tvrzení stavebníků.

Naopak, dle krajského soudu za takto zjištěného skutkového stavu věci ob stojí jak závěry stavebního úřadu, tak žalovaného, že musely respektovat obsah podané žádosti o dodatečné povolení Stavby a vycházet z údajů obsažených v ní a v připojené projektové dokumentaci jako z údajů pravdivých a nezpochybněných. Pokud žádost vyhovovala požadavkům § 111 stavebního zákona (a tuto skutečnost ani žalobci nerozpouřují), nezbylo stavebnímu úřadu, než stavbu dodatečně povolit. Ohledně této problematiky odkazuje krajský soud jak na závěry stavebního úřadu (viz str. 11 a 13 jeho rozhodnutí), tak žalovaného (např. závěr str. 7 a počátek str. 8 či str. 10 napadeného rozhodnutí), neboť se s nimi za daného skutkového stavu věci ztotožňuje. Přílehlavým se v návaznosti na to jeví odkaz správních orgánů obou stupňů na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č.j. 1 As 67/2011-108. Dle nich pokud v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 stavebního zákona stavebník nebo vlastník stavby prokáže splnění podmínek vymezených v uvedeném ustanovení, stavební úřad stavbu povolí, přičemž vydání povolení nemůže podmiňovat splněním dalších podmínek, které nemají oporu ve stavebním zákoně.

Krajský soud nemůže přisvědčit žalobcům ani v tom, že daný příklad je typickým případem používání tzv. salámové metody. Žalobci s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu sice obecně popsali, jak tato metoda funguje, opět ovšem neuvedli, jak konkrétně byla aplikována v projednávané věci. Tedy které konkrétní dílčí kroky ve vztahu ke stavebnímu úřadu již v minulosti stavebníci za účelem naplnění žalobci předvídaného účelu (tedy aby stavba stodoly sloužila k pořádání zábavních akcí) podnikli, resp. jakého řetězce úkonů ve vztahu ke stavebnímu úřadu je žádost o dodatečné povolení Stavby součástí. Tvrzení žalobců v replice, kdy aplikaci této metody v daném případě spatřovali v tom, že stavební úřad v minulosti odmítl posoudit „jisté dílčí změny“ (např. zřízení venkovního posezení), protože k jejich realizaci není třeba povolení, nebo že stavebníci realizovali „další dílčí změny“, i když k jejich realizaci povolení bylo třeba a teprve poté požádali o dodatečné povolení, opět zůstalo bez dostatečné individualizace. K otázce venkovního posezení se žalovaný podrobně vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí se žalobci v tom, že k odhalení aplikace tzv. salámové metody je třeba nahlížet na posuzovaný stavební projekt komplexně. Stejně tak ovšem musí konstatovat, že v rámci přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí není oprávněn posuzovat zákonnost postupu stavebního

úřadu týkajícího se jiných staveb. Ze samotné skutečnosti, že stavební úřad v minulosti dospěl k závěru, že venkovní posezení v areálu Merklova státu nevyžaduje žádné povolení, návaznost na otázku dodatečného povolení Stavby dle krajského soudu neplyne. Jiné „dílčí změny“ strana žalující nespecifikovala.

Žalobci dále namítali, že se jejich námitkou dotčení vlastnického práva žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval nepřezkoumatelným způsobem.

Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí správního orgánu, že se jí krajský soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji strana žalující nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Má-li rozhodnutí správního orgánu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících jeho výrok.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných ve správním řízení. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Z obsahu odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2014, konkrétně z obsahu odvolací námítky týkající se této problematiky (viz bod I. 1. odvolání), je ovšem znovu patrné, že ani ve správním řízení žalobci dotčení svého vlastnického práva nikterak neupřesnili (a jak výše uvedeno, stejným nedostatkem trpěla i žaloba). Je tady otázka, jakou reakci od takto formulované odvolací námítky od žalovaného čekali. Ten se této námitce věnoval na str. 7 svého rozhodnutí. V souvislosti s tím nemůže krajský soud přisvědčit žalobnímu tvrzení, že by námitku odbyl pouze závěrem, že stavební úřad dotčení vlastnického práva žalobců nepopřel, protože jim přiznal postavení účastníků správního řízení (viz závěry žalovaného obsažené ve čtvrtém odstavci na str. 7 rozhodnutí). Žalobci ale již nezmnínili další argumentaci žalovaného na zbývajících částech uvedené strany rozhodnutí, na niž krajský soud odkazuje. V ní žalovaný svůj závěr, že konkrétní dotčení vlastnického práva žalobců dodatečně povolenou stavbou neshledal, odůvodnil dle názoru krajského soudu způsobem srozumitelným a dostatečným, rozhodně schopným přezkumu ze strany správního soudu (viz ještě níže). Krajský soud tedy neshledal uvedenou část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, a to ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů.

Ostatně k obdobným závěrům ohledně tvrzeného dotčení vlastnického práva žalobců Stavbou dospěl i krajský soud. Předně musí zopakovat a připomenout, že námitky vznesené v tomto směru žalobci zůstaly ve zcela obecné rovině. Z obsahu správního spisu lze přitom zjistit důvodnost závěru žalovaného, že stavební úpravy, které jsou předmětem řízení, nejsou od nemovitostí žalobců seznatelné. V jihozápadním štítu stodoly (tedy směrem k nemovitostem žalobců) došlo k výměně tří oken, ale byl zachován jejich rozměr; tato výměna nezpůsobila odlišný vzhled stodoly. Dodatečným povolením stavby tedy nedochází k žádné změně oproti

současnému stavu budovy stodoly, tedy ani ke změně ohledně rizika vzniku nového zdroj imisí hluku. Nebylo tedy prokázáno, že by Stavba v rozsahu dodatečného stavebního povolení do vlastnického práva žalobců, potažmo do pohody jejich bydlení, byla způsobilá jakkoliv zasáhnout. K přesvědčení žalobců, že stavba stodoly bude ve skutečnosti sloužit k jinému účelu, se již krajský soud vyjádřil shora.

Ve shodě se správními orgány mu proto nezbyvá, než rovněž poukázat na podmínku č. 14 dodatečného stavebního povolení. Dle ní nemohou stavebníci započít s užíváním dodatečně povolené stavby dříve, než stavební úřad po provedení kontrolní prohlídky prověří, zda byla provedena v souladu dodatečným stavebním povolením a připojenou projektovou dokumentací.

V souvislosti s tím krajský soud připomíná, a to zejména stavebníkům, že dodatečným povolením stavby nedochází ke změně v účelu jejího užívání a že tedy může být užívána toliko a výhradně k dosavadnímu účelu. O možnostech sankcionovat porušení této povinnosti byli již stavebníci dostatečně informováni správními orgány. Ostatně jistě jsou si dobře vědomi, že budou ohledně užívání stavby stodoly pod drobnohledem jak vlastníků sousedních nemovitostí, tak dotčených správních orgánů.

Krajský soud tedy neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou a nezbylo mu, než žalobu zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení nedomáhal. Ostatně krajský soud z obsahu soudního spisu nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vůbec vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. února 2016

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu